

Vertrouwen of verliezen

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Audrey Carlan

Vertrouwen of verliezen

Deel 5 van de *Yoga Girl*-serie

ISBN 978-90-225-8449-1
ISBN 978-94-023-1246-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Silent Sins*
Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press, LLC
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2018 Waterhouse Press, LLC. All rights reserved.
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn zielsverwante, **Nikki Chiverrell**.

Zodra het idee voor dit verhaal in me opkwam,
wist ik dat het voor jou was.

Je bent het ultieme voorbeeld van een vrouw
die door haar keelchakra wordt geleid.

Je bent zo sterk en mooi, dat blijkt overduidelijk uit het
leven dat je leidt en de moeilijkheden die je hebt
overwonnen.

Ik heb mijn hoofdpersoon Honor genoemd omdat ik het
een eer vind jou mijn zelfgekozen zus te mogen noemen.

Jouw verhaal is niet hetzelfde als dat van haar,
maar ik denk dat je er veel in zult herkennen.

Veel liefs van je zus.

Opmerking voor de lezer

De *Yoga Girl*-serie is gebaseerd op mijn persoonlijke, jarenlange ervaring met yoga. Ik heb *The Art of Yoga* gevolgd, een officiële opleiding tot yogadocente, aan het Village Yoga Center in Noord-Californië en daar alles geleerd over yoga, chakra's en de verschillende houdingen. De beschrijvingen aan het begin van elk hoofdstuk zijn van mijn hand. Ik heb me hierbij gehouden aan de richtlijnen van de National Yoga Alliance en *The Art of Yoga*.

De houdingen in dit deel van de reeks komen uit de zogenaamde *aerial yoga*, ook wel hangmatyoga genoemd. Voer deze oefeningen uitsluitend uit onder leiding van een gediplomeerde yogadocent(e) die gespecialiseerd is in deze vorm van yoga.

Ik kan iedereen aanraden om yogales te nemen. Dankzij mijn eigen ervaringen als leerlinge en docente weet ik dat yoga goed is voor iedereen en voor elk lichaam. Wees lief voor je lijf, want je krijgt er in dit leven maar eentje.

Liefde en licht,
Audrey

Het keelchakra, dat in het Sanskriet vissudha heet, bevindt zich in de hals, tussen het hoofd en het hart. Het is dan ook het chakra dat onze gedachten verbindt met onze gevoelens.

Honor

Een withete, verzengende pijn, gevolgd door een vlaag van euforie en onmiddellijke, hevige opluchting; daardoor luwt mijn innerlijke strijd. Het is geen kwestie van die pijn willen, ik kan gewoon niet zonder. Ik blijf een hele tijd rustig zitten en geniet van de rust en vrede waarmee dat eerste sneetje in mijn huid gepaard gaat. Elke jaap in mijn vlees vermindert de angst, de zenuwen, de onverhulde afkeer die ik voel voor mezelf en voor de wereld om me heen. Een wereld waarvan hij niet langer deel uitmaakt.

Ik duw het mesje verder in mijn huid, want ik heb meer nodig... meer van datgene waarnaar ik zoek, maar wat ik nooit kan vinden.

Het werkt, voor even. Heel even maar. Het is de enige schoonheid waar ik nog naar uit kan kijken. Herinneringen aan gelukkiger tijden dansen door mijn hoofd als een molentje dat draait in een windvlaag.

Ik ren door het bos, met hem op mijn hielen, en ik sla een kreet van verrukking.

Ik oefen meer druk op het scheermesje uit. Meer pijn.

De gemene, populaire meisjes die me op school zo pestten en die hij daarom met de nek aankeek.

Bij elke nieuwe, heerlijke snee gaan er huiveringen door me heen.

Films, al die films. Elke zondag, met een kom popcorn erbij, en samen lachen om de beelden die op het scherm voorbij flitsten.

Het water loopt me in de mond nu ik een scherpe smaak op mijn tong proef. Het zuur kolkt en brandt in mijn ingewanden.

Die nachten zo lang geleden, toen we met elkaar lagen te knuffelen alsof de rest van de wereld niet meer bestond en alleen wij twee er nog waren.

Ik laat mijn hoofd achterover tegen de muur rusten, doe mijn ogen dicht en laat de warmte en adrenaline hun weg zoeken door mijn hele lijf. Ik beweeg mijn pols, totdat ik iets voel... wat dan ook.

Voor mij is pijn de enige aanvaardbare vervanging van liefde en verlies.

Nadat het bloed langs mijn onderarm is gedruppeld en opdroogt tot dikke, donkerrode spatten kijk ik om me heen. Ik knipper de spijt en de tranen weg. Deze sessie is voorbij en ik kruip weg in de hoek waar de badkuip en de muur elkaar ra-

ken. Mijn ijskoude tenen krommen zich tegen de koude tegels onder me. Ik slaak een zucht. Mijn maag draait zich om van misselijkheid, gevoelens van zelfhaat en walging vullen mijn hoofd.

Hannon had dit niet goed gevonden.

Hij vond het niet goed toen hij me op mijn zestiende hierop betrapte en hij had het zeker niet goed gevonden dat ik het nog doe nu ik halverwege de twintig ben. Alleen maakt het geen donder uit, want hij is er toch niet meer om me streng toe te spreken.

Om me vast te houden.

Om van me te houden.

Om me te redden.

Mijn longen stoten een droog lachje uit en ik sta bevend op. Ik moet tegen de wastafel leunen om mijn evenwicht te kunnen bewaren. Mijn nieuwste snee klopt van pijn en de vijf centimeter lange wond is bedekt met het langzaam opdrogende bloed. Deze keer ben ik niet te ver gegaan. Niet zo ver als ik wilde.

Lafaard.

Dat ene woord is een dreun voor mijn psyche, het drijft pesterig de spot met de loser die in me zit. Ik klem mijn vingers rond het scheermesje en vraag me af of ik het zou kunnen. Er een einde aan maken. Niemand zou me missen. Mijn ouders zeker niet, en ook niet die verwende nesten uit rijke families die me hun vriendin noemen, al weet ik heel zeker dat ik dat niet ben. Die geldwolven misbruiken iedereen die hun voor de voeten komt, totdat er niets meer over is. We zijn bevriend vanwege onze status, niet omdat we ervoor hebben gekozen.

Een enkele snik welt op in mijn borst wanneer ik wederom bedenk dat Hannon het vreselijk zou vinden dat ik dit doe, dat ik zo ben geworden nu hij er niet meer is. Ik trek mijn lip op en grom naar mijn spiegelbeeld.

‘Als je wilt dat ik stop, Han, dan kom je maar terug om me daartoe te dwingen!’ Ik sla hard met mijn hand op de wasbak en het scheermesje valt uit mijn hand. Het klettert in de wasbak en laat een spoor van bloeddruppels achter op het witte porselein.

Geen antwoord. Helemaal niets. Alleen mijn spiegelbeeld, en wat is dat sneu. Blond haar, zo licht dat het bijna wit is, lang en met fraaie golfjes waarvoor ik niets heb hoeven doen. Mijn ogen zijn twee holle ovaal, grijs en levenloos. Dat past bij mijn stemming. Droge, gebarsten lippen, die ik vroeger altijd mooi vond, komen als twee boogjes in het midden bij elkaar. Vroeger was ik knap. Nu ben ik er gewoon. Nu sleep ik me door de dag heen en wens ik dat ik daar ben waar hij is.

Ik wil zo graag bij Hannon zijn dat mijn hart er zoals altijd pijn van doet, een knagend kloppen waaraan ik niet kan ontsnappen. Ik draai de kraan open, spoel het bloed weg en was mijn nieuwe wond schoon. Het valt me op dat de littekens eromheen al mooi beginnen te verbleken. De hennatattoos bedekken ze goed, tot ongenoegen van mijn ouders. Nog een reden om mijn zonden met die modderkleurige verf te bedekken. Ik moet die opnieuw aanbrengen om de nieuwste wond te laten verdwijnen, maar dat is niet zo moeilijk. Toch neemt deze nieuwe smet niet de drang weg om te vluchten, om weg te rennen, om dicht bij hem te zijn.

Zoals altijd na mijn ‘sessies’ ren ik snel naar mijn slaapkamer. Ik haal een hoody uit mijn kast en trek die snel aan,

voortgedreven door de ijzige klauwen van de wanhoop. Ik doe mijn tennisschoenen aan, waarvan de veters al gestrikt zijn, en loop mijn kamer uit. Op mijn tenen loop ik de trap af die naar de grote hal van de villa van mijn ouders voert. De tegels van zwart en wit marmer glimmen me tegemoet, zonder ook maar een enkel stofje. Dat zou mevrouw Judith Gannon-Carmichael ook niet pikken.

Ik hoor luide stemmen, gezwollen van de gewichtigheid, uit de ontvangstkamer naast de hal schallen. De deur staat open, dus ik sluip langs de tegenoverliggende muur en verstop me zo goed mogelijk in de schaduwen. Hopelijk kan ik de keuken bereiken en via de garage ontsnappen zonder dat iemand me ziet. Moeder zou neerkijken op mijn informele outfit en zich diep schamen tegenover de vrienden die zij en mijn vader op dit moment op bezoek hebben.

De geluiden van verwaande lachjes en klinkende glazen stromen door de open deur de hal in, maar ik weet onopgemerkt voorbij te glippen. Godzijdank. Als ik zo veel geluk blijf houden, is Sean vanavond vast ook thuis. De afgelopen paar keer dat ik naar zijn huis ben ontsnapt, heeft hij me niet echt met open armen ontvangen. Liefdevol, dat wel, maar zeker niet met open armen. Hij klonk de laatste tijd een beetje gefrustreerd wanneer we elkaar spraken en er is tijdens mijn bezoeken iets vreemds aan de hand waar ik niet echt mijn vinger op kan leggen. Hoe dan ook, ik moet daar nú naartoe. Er is geen andere plek. Niet vanavond, nu ik zo prikkelbaar en gespannen ben.

Ik weet de garage te bereiken die zo gigantisch is dat je er een potje kunt voetballen en loop langs de eindeloze voorbeelden van mijn vaders obsessie: auto's. Van klassieke Ame-

rikanen tot Europese sportauto's, mijn vader heeft ze allemaal. Hij heeft immers geld genoeg om Buckingham Palace onder de kont van koningin Elizabeth vandaan te kopen en kan zich dus het allerbeste veroorloven. Zoals uit elke nieuwe aankoop telkens weer blijkt.

Ik stap in mijn bescheiden Mercedes s-klasse coupé, misschien wel de goedkoopste auto in de hele garage maar nog altijd erg chic. Een minuut lang zit ik alleen maar adem te halen en probeer ik die overweldigende wanhoop te onderdrukken die me met huid en haar op wil vreten.

Nog even, dan ben je weer iets dichterbij hem, breng ik mezelf in herinnering totdat ik zijn stem hoor. Net als in een droom of een herinnering die je maar niet kunt vasthouden. *Hou vol, konijntje. Kalm aan... vind je rust.*

Hannons stem is als een fluistering over mijn zintuigen. Dat waren de laatste woorden die hij tegen me heeft gezegd. Mijn hart trekt samen, alsof hij het tussen zijn sterke handen houdt.

Voor jou doe ik dat, Han. Dat beloof ik.

Ik druk op de knop voor garagedeur nummer zes. Zodra de deur ver genoeg naar boven is geschoven om eronderdoor te kunnen rijden, geef ik gas. Daar ga ik, de sombere donkere avond in. In de afgelopen twee jaar heb ik deze rit talloze malen gemaakt en elke keer weer voelt het alsof ik naar de hemel rij, om me vervolgens weer te herinneren dat ik in een ware hel leef.

De kilometers vliegen voorbij en mijn gedachten zijn een mengeling van herinneringen en mijn sluimerende, pijnlijke wanhoop.

Ik kom aan bij het knalblauw met witte rijtjeshuis in het

centrum van San Francisco en ren met twee treden tegelijk het stoepje naar de voordeur op. De wind vanaf de baai voelt koud tegen mijn rug nu ik een paar keer snel achter elkaar op de bel druk. Ik weet dat hij thuis is, want er brandt licht in de woonkamer. Hij moet gewoon thuis zijn. Als dat niet zo is, gebruik ik de sleutel die Hannon me jaren geleden voor noodgevallen heeft gegeven. Die heb ik de laatste tijd niet hoeven gebruiken. Ik heb geprobeerd weg te blijven omdat ik weet dat het elke keer weer moeilijker wordt. Voor ons allebei.

De deur gaat open. In de deuropening staat een lange man die ik niet ken. Het warme licht binnen in het huis werpt een schaduw over zijn gezicht, maar ik zie dat hij knap is, slank, en goedgekleed, in een pantalon en kasjmieren trui. Hij draagt een bril met een vierkante glazen en een schildpadmontuur.

‘Hallo. Wat kan ik voor je doen?’ Zijn stem is al even oprecht en hartelijk als de bijbehorende glimlach.

Ik slik, want mijn keel is opeens zo droog als de Mojavewoestijn. Tranen prikken in mijn ogen. Wat is er aan de hand? Wie is deze man? Waarom is hij hier, zo laat op de avond?

‘Wie is het, lieverd?’ roept Sean van verderop in het huis.

Lieverd.

Een woord dat zo vaak als een uitdrukking van genegenheid wordt gebruikt. Een uitdrukking die door Sean wordt gebezigd voor de knap uitzierende man van eind twintig, begin dertig die hier voor me staat en me met een schattende blik aankijkt.

‘Een fraaie blondine met hertenogen en een droevige glim-

lach,' roept hij terug. Hij houdt zijn hoofd scheef. 'Ben je soms verdwaald, meisje? Heb je hulp nodig?' vraagt hij.

Ik kijk hem zonder iets te zeggen aan. Ik kan geen woord uitbrengen en sta erbij als het kleine verdwaalde meisje dat ik in zijn ogen blijkbaar ben. Zo voel ik me bijna ook, totdat Sean opeens naast de man komt staan en een arm rond zijn middel slaat om hem opzij te trekken, zodat hij kan zien wie er voor de deur staat. Zodra zijn blik die van mij kruist, verandert zijn opgewekte glimlach in een frons. Dat vind ik meteen vreselijk. Vroeger keek hij altijd vrolijk lachend naar me.

'Honor.' Hij spreekt mijn naam op lage, diepe toon uit, alsof er onheil over zijn huis is gekomen. Voor me staat niet dezelfde man die me altijd in zijn armen nam voor lange knuffels, die diepgaande gesprekken met me voerde over hoe de wereld in elkaar steekt en die, en dat is nog het allerbelangrijkste, me duidelijk maakte dat hij net zo veel van mijn broer hield als ik.

Ik schud mijn hoofd en sla mijn hand voor mijn mond. Een nieuwe golf van onrust en afkeer kringelt langs mijn rug omhoog. 'Nee,' fluister ik.

Hij ademt zichtbaar in. Zijn borst gaat op en neer, alsof hij zich erop voorbereidt om een van zijn patiënten slecht nieuws mede te delen.

Sean duwt de man naast me opzij en slaat zijn armen om mij heen om me naar binnen te trekken. De andere man doet de deur achter ons dicht om de kou buiten te houden. Opeens heb ik het veel te warm in mijn jeans en mijn hoody. Bloedheet zelfs.

Sean legt zijn handen rond mijn wangen en kijkt me in mijn ogen. 'Honor, wat fijn je te zien. Maar het is erg laat,

liefje, en je hebt niet eerst gebeld.’ Er trekt een huivering door me heen en hij vervolgt: ‘Het spijt me dat we je laten schrikken. Ik had het je willen vertellen voordat we elkaar weer zagen.’

Ik uit een verstikte snik en weet dan gekweld uit te brengen: ‘Wanneer? Hoelang al?’

Sean klemt zijn tanden op elkaar, waardoor zijn kaak nog strakker en sterker lijkt. ‘Een paar maanden. Ik kon hem niet langer uit mijn huis houden. Dat was niet eerlijk tegenover hem en ook niet tegenover mezelf. Dat had Hannon ook niet gewild.’

Het doet pijn dat hij Hannon in één adem met een andere man noemt. Wat ik vóór mijn eerdere sessie voelde, was niets vergeleken met dit, met de pijn die door me heen golft en uit me dreigt te barsten nu Sean zijn armen om me heen slaat.

Ik kan niet ophouden met beven. Het begint bij mijn tanden en gaat door mijn ingewanden als een emmer slangen die in een vijver wordt leeggegooid.

Ik zeg de woorden al voordat ik ze kan tegenhouden. ‘Hoe kon je?’

Hij laat zijn armen zakken en pakt me losjes bij mijn bovenarmen. ‘Hij is er al twee jaar niet meer, Honor. Je moet verder met je leven. Dat moeten we allebei. Dat je nog zo aan hem hangt en mij dwingt om dat ook te doen... Dat is niet gezond.’

Ik knarsetand. ‘Weet hij het?’ Ik knik naar de man die vlak bij ons staat te luisteren. ‘Weet hij dat je tegen mijn broer hebt gezegd dat je voor altijd van hem zou houden?’ Mijn stem klinkt beschuldigend en scherp. Ik spuug elke lettergreep zo’n beetje uit.

Seans gezicht verstrakt en hij fronst. ‘En dat “voor altijd” heeft niet lang mogen duren!’ zegt hij met opeengeklemd kaken. ‘Dat weet niemand beter dan ik.’ Zijn lippen krullen om van walging. ‘En het was Hannons keuze, niet die van mij. Hij heeft dat helemaal alleen beslist. Ik ben lang genoeg alleen geweest en heb een jaar therapie nodig gehad om over zijn verraad heen te komen. Nu is het jouw beurt.’

Ik weet dat hij een ander de schuld probeert te geven, maar ik speel dit spelletje niet mee. ‘Je was alles voor hem.’ Ik kan bijna niet praten, zo erg knijpen de emoties mijn keel dicht.

Sean doet even zijn mooie bruine ogen dicht, alsof hij dat tot zich door wil laten dringen. Zijn donkere haar zit in de war. De man die de deur open heeft gedaan staat een paar passen bij ons vandaan. Hij stoort ons niet, maar hij blijft in de buurt. Als hij niet met Sean was, zou ik hem misschien wel aardig vinden. Hij lijkt me iemand die deugt. Hij heeft een vriendelijk, eerlijk gezicht, maar hij lijkt helemaal niet op mijn broer. Deze man is een beetje een chique nerd, een tikje gereserveerd. Hannon was blond en had blauwe ogen en was zo vol van leven en vreugde dat iedereen die bij hem in de buurt kwam daardoor werd overspoeld.

Ik doe mijn ogen dicht. De tragische waarheid dringt langzaam tot me door. Pijn. Hannon had pijn, net als ik, alleen koos hij ervoor om dat verborgen te houden voor de twee mensen die het dichtste bij hem stonden. En zonder er echt iets over te zeggen koos hij zijn eigen weg, teruggedreven in een hoek waar hij het ultieme offer bracht.

De tranen stromen over mijn wangen en mijn lippen trillen. Had hij maar iets gezegd. Eén keer was al genoeg, dan had ik hem om kunnen praten. Elke dag hou ik van hem en haat

ik hem omdat hij me niet de kans heeft gegeven om hem van gedachten te doen veranderen. Om er voor hem te zijn, zoals hij er ook altijd voor mij was.

‘Honor, geen man heeft ooit zo veel van Hannon gehouden als ik. Vijf jaar lang waren we gelukkig. Hij zat nog in de kast, dus hij kon niet openlijk voor onze relatie uitkomen, maar dat kon me niet schelen omdat hij van mij was. Dat was het enige wat ik wilde, het enige wat ik nodig had. Totdat hij die keuze van me afpakte. Het maakt niet uit wat je ouders ons hadden aangedaan, daar was ik tegen opgewassen geweest. Ik wilde alles doen om hem gelukkig te maken, ik wilde het verleden veranderen en hem duidelijk maken dat we samen alles aankonden.’ Nu heeft Sean ook tranen in zijn ogen. De man legt een hand op zijn schouder.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht, want ik wil niet zien dat een ander hem troost.

‘Hannon heeft zijn keuze helemaal alleen gemaakt. We konden niet weten wat hij van plan was en we hebben de afgelopen twee jaar genoeg geleden. Dat zullen we de rest van ons leven blijven doen. Maar dat betekent niet dat ik ophoud met leven.’

Ik sla mijn armen om Sean heen en houd hem vast alsof dit een afscheid is. Hij houdt mij ook vast, dicht tegen zich aan. Dan draait hij zijn hoofd om en fluistert in mijn oor: ‘Je bent de enige op de hele wereld die net zo veel van hem heeft gehouden als ik en die hem net zo mist. Als zijn tweelingzus voel je dat meer dan wie dan ook.’

Dat is waar. God, wat voel ik dat. Op de dag dat ik mijn tweelingbroer begroef, begroef ik de helft van mijn eigen ziel.

Minutenlang houd ik Sean vast. Ik weet dat dit de laatste

keer is. ‘Het doet je pijn als ik hier ben.’

Zijn greep wordt steviger. Het is een antwoord zonder woorden.

‘Ik kom niet meer terug.’

‘Dat moet je niet zeggen, Honor. Het is geen leven als ik jou ook nog verlies.’ Hij laat zijn kin in mijn hals rusten en geeft me daar een kus. ‘Ik hou van je, maar je doet me aan Hannon denken en ik moet hem loslaten. Dat moet jij ook doen. Laat hem vrij.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat kan ik niet.’

‘Dat kun je wel en dat ga je doen ook. Uiteindelijk zal je bij de gedachte aan Hannon alleen maar blij zijn in plaats van verdrietig. Dat punt heb ik nu bereikt. Ik vind het heerlijk om over hem te praten, aan hem te denken, verhalen over hem uit te wisselen. En het helpt. Beloof me dat je dat ook gaat doen. Dat je begint met het genezingsproces.’

Genezen. Hoe doe je dat?

Ik besluit niet te liegen, maar knik afwezig. ‘Het spijt me dat ik zo rot deed.’

‘Honor, meisje, je bent familie en dat blijf je. Ik wil je in mijn leven, maar ik wil ook dat je gezond bent. Dat wil ik voor mezelf ook.’

Daar zijn we het in elk geval over eens. Zolang het om Sean gaat. Ik zie hem ook als familie omdat hij de partner van mijn broer was. Hij is de enige die ik nog kan vertrouwen. Hij geeft om mij, niet om mijn geld of om de status die ik hem kan verschaffen.

‘Mag ik je aan mijn vriend voorstellen? Het zou heel veel voor me betekenen als je ons je zegen geeft. Ik kan pas verder als ik weet dat jij het ermee eens bent.’

Angst neemt bezit van mijn hart, maar tegenover Sean, een van de beste mannen op de hele wereld, moet ik niet zo egoïstisch doen. Ik moet een echte vriendin zijn en toestaan dat hij verdergaat met zijn leven. Ik knik en zet een stap naar achteren. Ik veeg mijn ogen af.

Sean haalt diep adem, kijkt me even aan en knikt nadrukkelijk. Dan draait hij zich om naar de andere man, die achter zijn brillenglazen ook vochtige ogen heeft.

‘Honor Carmichael, dit is mijn vriend, Chad Schilling. Chad, dit is mijn beste vriendin, Honor. De tweelingzus van Hannon.’

Chad glimlacht een stel prachtige witte, rechte tanden bloot. Hij schuift op een vrij vertederende manier zijn bril verder over zijn neus omhoog voordat hij zijn hand naar me uitsteekt. Ik schud die en hij pakt de mijne met beide handen vast. ‘Wat fijn je te leren kennen, lieverd. Sean heeft me zo ontzettend veel over jou en Hannon verteld en ik wil je zeggen dat ik van Sean hou en het zo erg voor jullie vind dat jullie jouw broer hebben verloren. Ik kijk er naar uit om je beter te leren kennen en vaker iets met elkaar te doen.’

Ik slik de tranen weg die willen stromen nu hij zegt dat hij van Sean houdt. Dat is moeilijk te verteren, ik heb altijd gedacht dat Hannon en Sean voor eeuwig samen zouden zijn, hun leven lang, en dat we met ons drieën een familie zouden vormen. Nu ben ik de buitenstaander in dit drietal en Seans droevige blik is zo bitterzoet.

Deze kennismaking verandert alles. Als ik een volgende keer word overspoeld door het verdriet dat me soms helemaal in beslag dreigt te nemen, kan ik niet langer ontsnappen

naar wat het huis van Hannon en Sean was en Sean vragen om me op te vangen.

‘Het spijt me dat ik onaangekondigd voor jullie deur stond. Dat zal ik niet meer doen. En het is heel fijn om je te leren kennen, Chad.’ Ik richt mijn aandacht op Sean. ‘Ik hou van je, Sean. Ik wil dat je gelukkig wordt. En je hebt gelijk, dat had Hannon ook gewild.’

Sean stapt snel naar voren en omhelst me. ‘Ik ook van jou. Beloof me dat je hulp gaat zoeken. Ga je naar iemand toe die je kan helpen om dit te verwerken? Beloof me dat.’

Ik weet dat ik dit huis pas kan verlaten als ik hem dat heb beloofd en geef dus toe. ‘Goed, dat zal ik doen.’

Hij pakt zijn portefeuille en haalt er een kaartje uit. ‘Bel deze vrouw. Ze heet Monet Hart. Ze is geweldig, je kunt het vast goed met haar vinden.’

Ik kijk naar het witte visitekaartje en knik.

‘Honor, je oogt vandaag een beetje verloren. Waarom?’

Ik staar uit het raam naar de wolken die langs de hemel zweven en haal mijn schouders op.

Mevrouw Hart gaat op zachte toon verder: ‘Ik kan je niet helpen als je niet met me wilt praten. We doen dit nu al twee maanden. Het wordt tijd dat je iets meer over jezelf loslaat.’

Ik adem langzaam in en kijk naar de vrouw die in een stoel aan de andere kant van de kamer zit. Ze is heel erg mooi en lijkt sprekend op Lucy Liu, de actrice. Lang zwart haar, koolzwarte amandelvormige ogen en een lang, atletisch lijf. Ze draagt een witte blouse met een watervalkraag, een beige kokerrok en een bijpassend paar Louis Vuittons waardoor haar benen eindeloos lang lijken. Ze ziet er duur uit omdat ze duur

is. Haar uurtarief is echt niet te geloven, maar ze is een genie, want ze kan me mijn hart laten luchten zonder dat ik in de gaten heb dat ik het doe. Ze is ongelooflijk goed in haar werk.

Toen ik Sean beloofde dat ik in therapie zou gaan, dacht ik: waarom ook niet? Ik had niets te verliezen. Mijn leven is gevuld met bezigheden waartoe mijn moeder me dwingt. Ik bezoek vooral eindeloos veel liefdadigheidsfeestjes zodat ik me kan voorbereiden op het overnemen van haar rol. Mevrouw Carmichael, de beste goededoelenplanner aller tijden. En dat interesseert me echt helemaal niets. Al die feestjes, al dat werk voor die goede doelen... dat is alleen maar schijn, dat moet de indruk wekken dat ze een halve heilige is, terwijl ze in werkelijkheid helemaal geen goed mens is. Het enige voordeel is dat ik af en toe een flinke smak geld aan een goed doel kan geven. Ik ben totaal niet aan dat geld gehecht omdat ik er niet voor heb hoeven werken.

Ik ben een rijkeluikindje. Er zal altijd geld in mijn leven zijn. Ik ben nu al goed voor een paar miljard en daar heb ik niets voor hoeven doen, behalve geboren worden. Mijn ouders, mijn grootouders van beide kanten, en hun grootouders vóór hen waren allemaal rijkeluikindjes met een trustfonds. Het geld blijft maar komen. Ik weet niet eens wat we allemaal bezitten.

Ik heb bedrijfseconomie gestudeerd aan een dure universiteit en doe daar helemaal niks mee. Daar heb ik ook geen zin in. Ik ga door het leven zonder een prestatie op mijn naam te zetten. Ik heb geen doelen, geen verlangens, geen talenten en geen vaardigheden. Dus eigenlijk... ben ik niets.

Omdat ik weet dat mevrouw Hart me niet veel langer over een antwoord zal laten nadenken zeg ik wat me van-

daag zo'n pijn doet. 'Het is Hannons verjaardag.'

Geheel onverwacht begint mijn psychiater te lachen. Hard. Het geluid dat van haar lippen rolt doet aan rinkelende belle-tjes denken. Het is fraai, net als de vrouw die de lach uit. Maar ik vind haar lach erg kwetsend, want ze weet dat alles wat met mijn overleden broer te maken heeft me pijn doet. Al ben ik eerlijk gezegd meer kwaad dan gekwetst.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en been naar haar toe. Naast haar stoel blijf ik staan, met mijn handen in mijn zij en blozend van kwade verontwaardiging.

'Waarom zit u te lachen?' vraag ik grommend.

Door mijn vraag moet ze alleen maar harder lachen. Het wordt zo erg dat ze zichzelf koelte toewuift met het notitieblok dat ze altijd op haar schoot heeft liggen. 'Ga zitten, Honor. Tjonge, wat ben jij grappig.'

Ik been terug naar de bank tegenover haar en ga sierlijk zitten, want zo heb ik dat geleerd en dat kan ik maar moeilijk afleren. Ik sla mijn armen over elkaar. 'Wat is er zo grappig?'

Mevrouw Hart slaakt een zucht en slaat beschermend een arm rond haar buik. Het was me al opgevallen dat ze sinds ik hier kom steeds dikker is geworden, maar tot nu toe zocht ik daar niet echt iets achter. Pas nu ik zie dat ze voorzichtig haar buik aanraakt, wordt het me duidelijk. Ze is zwanger.

'U bent zwanger!' flap ik eruit.

Ze lacht. 'Ja, ik begin aan de vierde maand. Dacht je soms dat ik mollig begon te worden?'

Ik haal verdedigend mijn schouders op. 'Het zijn mijn zaken niet. Wat mijn zaken wel zijn: waarom moet u zo lachen om het feit dat ik me vandaag zo rot voel? Eerlijk gezegd kwetst u me daarmee behoorlijk.'